

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **T. C. V.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika (dále jen **Vietnam**), v České republice bytem D. F., zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem 130 51 Praha 3, Olšanská 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **P. T. T.**, státní příslušnost Vietnam, v České republice bytem H. F., v řízení o žalobě ze dne 16.7.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 8.7.2015 č.j. X o správní vyhoštění,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen **s.ř.s.**). Doručením žaloby soudu dne 16.7.2015 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

Včasnou žalobou ze dne 16.7.2015 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 8.7.2015 č.j. X z níže uvedených důvodů:

- (a) správní orgán nepostupoval dle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., dále jen **správní řád** či **SŘ**), když náležitě bez důvodných pochybností nezjistil skutečný stav věci a nezjistil skutečnosti v jeho prospěch, nýbrž se zabýval jen skutečnostmi svědčícími v jeho neprospěch; dále v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu nedbal, aby přijaté řešení

odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, tedy především jeho;

- (b) napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřené ohledně uloženého opatření a to samotnou formu uloženého opatření, délku správního vyhoštění vyměřenou zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu, která odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty, i když plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho zajištění a důvodech nelegálnosti pobytu, ale byl v dobré víře, pokud jde o budoucí řešení své pobytové otázky, nebyl si vědom absence pobytového oprávnění; opakovaně se snažil o získání pobytového titulu, avšak marně; s ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se do současné situace dostal, a s ohledem na délku pobytu v České republice (dále jen **ČR**) je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem, protože správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti, umožnit mu dobrovolné opuštění území ČR, případně jinou formu ukončení, umožnit mu vyčkat vyřešení jeho pobytové otázky (správní orgán byl informován o jejím běhu) a následně rozhodnout, přitom má v ČR manželku, se kterou je ženatý více než 20 let a ta žije trvale na území ČR, tudíž bude-li z ČR vyhoštěn, přijde prakticky natrvalo o možnost pobývat se svou ženou, když vyhoštěným cizincům nejsou vydávána povolení k pobytu, a to ani v případě, že již doba, po kterou jim byl zapovězen vstup na území ČR, uplynula, což je nutno vnímat jako zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postižené správním vyhoštěním a problémy, které mu způsobí do budoucího života;

- (c) správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života žalobce /§ 119a odst. 2, § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon** či **zákon o pobytu cizinců**)/, i když prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska dle § 174a zákona, avšak tímto celé hodnocení záležitosti končí a správní orgán se prakticky nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce, tudíž rozhodnutí je čistě formalistické, aby bylo učiněno za dost požadavku zákona, ale dané hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy, nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem a rovněž tak zaběhlou praxí, neb čistě vyjmenoval okolnosti, které je při řízení o správním vyhoštění třeba vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění, přitom v případě vyhoštění z území republiky je prakticky nemyslitelný návrat do republiky; poukázáno bylo i na tíživý zdravotní stav žalobce a nutnost stálé péče bez bližší specifikace; správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu, přičemž tento v podstatě vylučují s poukazem na přítomnost rodiny účastníka řízení na území domovské vlasti, ale přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, navíc manželka, která se o něho stará a na níž je existencionálně závislý, se nachází na území ČR, což žalovaný v podstatě nehodnotí, kvůli čemuž je pak nutno nahlížet na rozhodnutí jako na nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když není řádně zjišťován skutkový stav, nýbrž je prostě konstatováno rodinné zázemí na území domovského státu, což však není dostatečný důvod pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, to celé s ohledem na délku žalobcova pobytu na území republiky;

- (d) dále považuje za nedostatečnou lhůtu, která mu byla poskytnuta pro opuštění ČR, i když souhlasí s tím, že vlastní cestovní pas a dostatek prostředků, nicméně na území ČR se nachází již velice dlouhou dobu, má zde stabilní zázemí a aktivity, které je nutno ukončit (ukončení nájmu atd.), nejde jen o pořízení jízdenky;
- (e) správní orgány nijak neodůvodnily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o délku doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území ČR, toliko žalovaný uvádí, že správní vyhoštění je uloženo v dolní polovině zákonného rozpětí a lze jej považovat za přiměřené, proto nepovažuje takové zdůvodnění za přezkoumatelné;
- (f) správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, nedbaly základních zásad své činnosti a poškodily jeho zájmy, což v souhrnu zakládá nezákonnost vydaného rozhodnutí, jež bylo vydáno v rozporu se zákonem, proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, věc vrátit žalované k dalšímu řízení a přiznat mu náhradu nákladů řízení. (K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.)

Napadeným rozhodnutím ze dne 8.7.2015 č.j. X žalovaná zamítla odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 SŘ a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (tj. **správní orgán I. stupně**, dále jen **PCŘR**), č.j. X ze dne 12.12.2014 ve věci správního vyhoštění, protože nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí, a v obsáhlém odůvodnění vyjádřila důvody, kvůli nimž nebylo odvolání vyhověno. Také shrnula skutkový stav věci (dne 2.5.2013 byl na adrese D. F., kontrolován žalobce, u kterého bylo kontrolou cestovního dokladu a provedeným šetřením v dostupných informačních systémech PČR zjištěno, že nemá na území ČR žádné pobytové oprávnění. Tato informace byla potvrzena i sdělením Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen **OAMP**) č.j. X ze dne 2.5.2013. Dále bylo zjištěno, že žalobce dne 21.6.2004 vstoupil na území ČR mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu a víza k pobytu, dne 22.6.2004 projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu, žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná a řízení bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím Krajského soudu dne 29.09.2005 (žaloba zamítnuta). Rozhodnutím č.j. X ze dne 24.6.2004 (žalobci doručeno téhož dne) bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce v délce 2 roky, kdy byl žalobce od 30.6.2004 do 30.6.2006 zařazen v evidenci nežádoucích osob. Žalobce však rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval. Dne 10.1.2007 bylo na základě žádosti žalobce zahájeno řízení o povolení k trvalému pobytu na území ČR (společná domácnost s rodinou pana Ding Ngoc), které bylo rozhodnutím č.j. X zastaveno (správně: žádost zamítnuta), v odvolacím řízení (č.j. X) však bylo rozhodnutí o zastavení řízení (správně: rozhodnutí o zamítnutí žádosti) zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Podáním ze dne 11.08.2009 vzal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu zpět, řízení bylo usnesením ze dne 12.08.2009 zastaveno. Dne 9.2.2010 byla inspektorátem cizinecké policie Praha rozhodnutím č.j. X zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území ČR (v žádosti uvedeno sdílení společné domácnosti s občanem ČR, Ch. L., v průběhu řízení však bylo zjištěno, že žalobce má na území ČR manželku paní P. T. T. a dne 18.1.2010 podal na Zastupitelském úřadu v Hanoji žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, toto řízení nebylo do současné doby ukončeno a neopravňuje žalobce k pobytu na území ČR), v odvolacím řízení bylo předmětné rozhodnutí rozhodnutím č.j. X potvrzeno. Dne 16.9.2010 bylo Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo dne 30.12.2011 usnesením č.j. X zastaveno. Žalobce pobýval od 17.9.2010 do 7.2.2012 na území ČR na základě výjezdních příkazů (poslední výjezdní příkaz č. X s platností od 9.1.2012 do 7.2.2012). Dne 7.2.2012 podal žalobce žádost o vízum za

účelem strpění pobytu (vedeno pod č.j. X), které nebylo vyhověno (nabytí právní moci dne 11.06.2012), a současně podal dle § 68 odst. 1 zákona žádost o trvalý pobyt (vedeno pod. č.j. X). Žádné z probíhajících řízení neopravňovalo žalobce k pobytu na území ČR (viz. informace OAMP ze dne 2.5.2013). Žalobce tedy od 8.2.2012 do dne 2.5.2013 pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. S žalobcem bylo dne 2.5.2013 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění a dne 30.10.2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. X, které bylo k odvolání žalobce zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Dne 12.12.2014 vydal správní orgán I. stupně pod č.j. X nové rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho zástupce dne 12.12.2014.). Dle žalované správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, shromáždil dostatečné podkladové materiály, svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s jeho závěry, že byla naplněna skutková podstata § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona, tj. žalobce pobýval na území ČR od 8.2.2012 do 2.5.2013 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, když mu nepříslušelo ani jiné oprávnění k pobytu, se žalovaná ztotožnila.

K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně se zabýval otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého nebo rodinného života žalobce, když se zabýval druhem protiprávního jednání žalobce (neoprávněný pobyt na území ČR) s připomenutím, že na území ČR vstoupil dne 21.06.2004 mimo hraniční přechod, a to vědomě za úplatu, bez cestovního dokladu a víza k pobytu, čímž porušil § 103 písm. n) zákona a dopustil se přestupku dle § 156 odst. 1 písm. h) stejného zákona; nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, které obdržel dne 24.6.2004, a dále setrval na území ČR, ač k tomu nebyl oprávněn; další řízení o správním vyhoštění zahájené dne 16.9.2010 bylo usnesením ze dne 30.12.2011 zastaveno z důvodu přiměřenosti. Žalobce se pokoušel zlegalizovat svůj pobyt v ČR, jím podané žádosti však byly podány účelově, přičemž vědomě uváděl nepravdivé informace (sdílení společné domácnosti s rodinou pana D. N. či sdílení společné domácnosti se snoubenkou Ch. L. přesto, že je od roku 1993 ženatý). Skutečnost, že žalobce vědomě uváděl nepravdivé informace s úmyslem jakkoli legalizovat svůj pobyt v ČR vyplynula i v průběhu řízení o správním vyhoštění - tvrzení o sdílení společné domácnosti s manželkou P. T. T., kdy spolu údajně žijí od roku 2007 na adrese D. F.; šetřením v dostupných informačních systémech PČR však bylo zjištěno, že manželka žalobce je na této adrese hlášena od listopadu 2009 stejně jako žalobce, když do té doby bydleli každý jinde; žalobce přicestoval na území ČR nelegálně již v roce 2004, jeho manželka v roce 2007 na základě povolení k pobytu za účelem podnikání, žít spolu na území ČR začali až cca na konci roku 2009, „tak bylo zcela na jejich rozhodnutí, kam jejich vztah směřuje, tím spíš, že jejich děti zůstali v péči rodiny ve Vietnamu“; jak uvedeno výše, v žádosti o pobyt přitom žalobce uváděl společnou domácnost s rodinou pana D. N. a Ch. L.; z úředního záznamu ze dne 22.08.2013 pak vyplývá, že majitel ubytovny potvrdil společné bydlení žalobce a jeho manželky na výše uvedené adrese až od 1.8.2010.

Dále žalovaná uvedla, že vydání napadeného rozhodnutí není nepřiměřené i při plně akceptované skutečnosti, že žalobce sdílí s manželkou společnou domácnost, a tvrzený vztah nijak nerozporuje, ale nelze odhlédnout od skutečnosti, že si manželé museli být vědomi toho, že žalobci, který pobývá na území ČR neoprávněně, hrozí správní vyhoštění (již dříve žalobci uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval); ani v minulosti nežila rodina společně, a to dokonce na základě vlastního rozhodnutí. S ohledem na prioritu vazby účastníka řízení k manželce a skutečnost, že žalobce na území ČR nemá žádný majetek ani zákonné oprávnění legálně vykonávat výdělečnou činnost, kdy finanční prostředky získává od manželky, nelze předpokládat, že by jiné soukromé vazby žalobce na území, které navíc ani neuvedl (vazba

pouze na vietnamskou komunitu, českému jazyku do současné doby nerozumí), představovaly vážnější dopad do jeho soukromého a rodinného života, navíc žalobce má na území Vietnamu rodinu (matka, sestra, bratr a 4 děti), se kterou pravidelně komunikuje, vazby k zemi původu tedy nepřerušil a jeho zpětná integrace není nemožná. Dle žalované převážil veřejný zájem na vyhoštění žalobce, neboť v posuzovaném případě je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou než zájem na zachování jeho rodinného a soukromého života. *Pokud žalobce jako překážku vycestování uvádí svůj zdravotní stav, je žalovaná názoru, že správním orgánem I. stupně byl skutkový stav věci řádně zjištěn a popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navíc doplnila, že ze spisového materiálu vyplývá, že návštěvy žalobce u lékaře byly dne 21.1. a 6.5.2014 (úřední záznam ze dne 3.7.2014) a počátkem srpna 2014 (protokol ze dne 20.8.2014), přičemž jeho poslední hospitalizace byla v listopadu 2012, z čehož je zřejmé, že po aplikaci kombinační léčby proti vysokému tlaku, nedošlo u něho k žádným zdravotním komplikacím, resp. žádné neuvedl. Žalobce do protokolu ze dne 20.8.2014 uvedl, že když nemá akutní zdravotní problémy, tak je soběstačný, vaří jídlo, pomáhá manželce na tržnici, dle úředního záznamu ze dne 3.7.2014, byl sám navštívit svého advokáta v Plzni; stálá péče manželky od roku 2007 potvrzena nebyla, neboť tato s ním tak dlouho ani nežije. Na tržnici ve F. má manželka žalobce dva stánky, kde pracuje od 9 do 19 hodin a žalobce jí zde má pomáhat zejména s těžkými věcmi, proto je žalovaná toho názoru, že pokud by byl žalobce natolik nemocen, že by nebyl soběstačný a vysoký tlak by jej omezoval v pohybu, tak by dozajista nebyl schopen vykonávat výše uvedené činnosti, či pobývat na ubytovně zcela sám v době pobytu své manželky ve Vietnamu. S tím také souvisí možnost pokračování léčebného režimu žalobce ve Vietnamu, kdy ze zprávy Velvyslanectví ČR v Hanoji je zřejmé, že na území Vietnamu mají s léčbou vysokého krevního tlaku dostatečné zkušenosti a existují zde i nejrůznější preventivní programy.*

Dle žalované je zřejmé, že se správní orgán I. stupně zabýval nejen druhem protiprávního jednání žalobce a délkou jeho neoprávněného pobytu na území od 8.2.2012 do 2.5.2013, ale též povahou a pevností jeho rodinných vztahů, ekonomickými poměry, společenskými i kulturními vazbami navázanými na území a intenzitou vazeb k jeho domovskému státu. Žalobce na území ČR opakovaně pobýval neoprávněně (již dříve vedená řízení ve věci správního vyhoštění), přičemž následně udělené výjezdní příkazy mu sice umožnily legálně pobývat přechodně na území ČR, ale výjezdní příkaz není ani vízem, ani pobytovým oprávněním, je tedy zřejmé, že délka oprávněného pobytu žalobce na území ČR v porovnání s délkou jeho neoprávněného pobytu na území je značně diskutabilní, neboť žalobce na území oprávněně pobýval pouze na základě účelově podaných žádostí o povolení k pobytu a na základě udělených výjezdních příkazů, čímž si účelově prodlužovat svůj pobyt na území ČR. Při posuzování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí byla zohledněna nejen délka jeho neoprávněného pobytu na území ČR a skutečnost, že si žalobce měl být vědom toho, že nedisponuje již žádným oprávněním k pobytu na území ČR, neboť podanou žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu č.j. X a žádostí o trvalý pobyt vedenou pod č.j. X, žalobci nevznikla oprávněnost pobytu na území a jiné řízení, které by ho opravňovalo k pobytu na území ČR u správního orgánu, neprobíhá; dále bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že se žalobce sice snažil o legalizaci svého pobytu, ale za uvedení nepravdivých informací, přičemž se nejednalo o jeho první porušení zákona. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně v souladu se zákonem prokázal naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona, je žalovaná přesvědčena, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce stanovené v dolní hranici, tj. v délce 18 měsíců, nemůže znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.

Závěrem žalovaná uvedla, že z hlediska zákonnosti proběhlo správní řízení plně v souladu se správním řádem i zákonem, byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a pro vydání napadeného rozhodnutí byly shromážděny dostatečné podkladové materiály; zjištění a závěry, ke kterým správní orgán I. stupně dospěl, byly řádně uvedeny ve výrokové části a byly popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo správním orgánem přijato. Správní vyhoštění z území členských Evropské unie (dále jen *EU*) a doba v délce 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, se po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jednání žalobce, pohnutek a míry zavinění jeho osoby, jeví jako přiměřené opatření. Podle § 2 odst. 4 správního řádu jsou správní orgány povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, proto je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy ČR byly dodržovány a aby se na jejím území zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 17.8.2015 vyjádřila přesvědčení, že postupovala v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ze své strany neshledala žádné porušení žalobcem citovaných zákonných ustanovení, proto závěrem navrhla zamítnutí žaloby. *Ze zasláného správního spisu žalovanou* vyplývá, že všechny skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí ze dne 12.12.2014 i napadeného rozhodnutí ze dne 8.7.2015 odpovídají obsahu tohoto spisu. Žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8.7.2015 bylo dne 10.7.2015 doručeno zástupci žalobce.

Žalobce po doručení vyjádření žalované v podání ze dne 26.8.2015 trval na nařízení jednání ve věci.

Manželka žalobce P. T. T. uplatnila práva osoby zúčastněné na řízení (čl. 20).

Ústního jednání konaného dne 1.10.2015 se nezúčastnila pouze žalovaná, která svoji nepřítomnost omluvila; zástupce žalobce setrval na podané žalobě s odkazem na její obsah, dále uvedl, že syn žalobce v současné době asi tři měsíce pobývá na území ČR a druhý syn v horizontu dvou týdnů sem přicestuje také a oba zde budou studovat, ve Vietnamu zůstávají dvě starší dcery; nenavrl žádné doplnění dokazování, připomněl pobyt žalobce v ČR již od roku 2003, který v rámci svých možností udělal maximum pro to, aby svůj pobyt legalizoval, ale nebyl schopen vyjádřit, proč si před příchodem do ČR nevyřídil povolení k pobytu a nerespektoval první správní vyhoštění; závěrem pak navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalované z důvodů uvedených v žalobě a přiznání náhrady nákladů řízení za 3 úkony právní služby. Přítomná osoba zúčastněná na řízení závěrem toliko uvedla, že je zde 8 let (pravděpodobně míněno v ČR).

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (8.7.2015)*, a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

Dle § 118 odst. 1 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle § 118 odst. 3 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V § 119a odst. 2 zákona je stanoveno, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Dle § 174a zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 120a odst. 1 zákona policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.

Podanou žalobou se domáhal žalobce z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 16.7.2015 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobce o opaku, jelikož žalovaná vydala přezkoumatelné rozhodnutí

splňující podmínky § 68 SŘ, v jehož odůvodnění popsala celý průběh řízení a zdůraznila, že z odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo PČR přijato; postup v řízení o správním vyhoštění byl po zhodnocení všech souvisejících okolností posouzen po právní i skutkové stránce jako správný a odpovídající stavu věci, nebylo zjištěno narušení řádného výkonu veřejné správy a zároveň žalovaná nezjistila, že by postupem PČR byla porušena zásada přiměřenosti, resp. proporcionality, či došlo ke zneužití pravomoci nebo správního uvážení. Též žalovaná uvedla, že námitky žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a dopadů do soukromého a rodinného života byly namítány pouze v obecné rovině, aniž by případnou nezákonnost žalobce blíže konkretizoval, resp. uváděl na podporu svého tvrzení konkrétní a relevantní skutečnosti, přičemž nelze přehlédnout, že opakovaně žalobce neuváděl pravdivé skutečnosti o svých poměrech ve snaze získat povolení k pobytu, stejně tak i v tomto řízení, jak uvedeno shora. S uvedeným hodnocením žalované se zdejší soud ztotožnil s ohledem na zjištěné rozhodné skutečnosti shora uvedené. Žalovaná neshledala, stejně jako zdejší soud, že by uložené správní vyhoštění bylo nepřiměřené, neboť žalobce sice trpí zvýšeným krevním tlakem, ale toto onemocnění je léčitelné i ve Vietnamu, dále není ve věku seniora, tedy mu věk ani zdravotní stav a finanční poměry nebrání v návratu do domovské země, kde žije rovněž část jeho rodiny. Rovněž nebylo zjištěno, že by si žalobce na území ČR vytvořil pevné kulturní a sociální vazby, resp. žádné ani v průběhu předmětného řízení neuvedl; navíc i přes namítanou délku doby pobytu na území ČR (od roku 2004), nerozumí jazyku, ve kterém je vedeno správní řízení, tj. českému jazyku; nežije ve společné domácnosti s občanem EU, ani se nemusí o takovou osobu starat. I délka 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, je přiměřená ke všem uvedeným skutečnostem, jelikož byla řádně zhodnocena doba, po níž na území ČR pobýval neoprávněně, když poslední řízení o jeho správním vyhoštění bylo zahájeno dne 2.5.2013, tedy mezitím uplynuly více jak 2 roky, tudíž měl dostatek času se připravit na nucené opuštění území ČR, proto i lhůta k vycestování v délce 30 dnů se jeví soudu přiměřenou, jelikož je mu již dostatečně dlouho známo, že musí z území ČR vycestovat a ani v tomto bodě nespecifikoval, které závažné rozhodné skutečnosti mu v tom brání. Žalobce naopak využívá všechny možnosti k tomu, aby si zdejší pobyt prodloužil co nejdéle, když na území ČR bez legálního důvodu pobývá již 11 let, přičemž nerespektuje žádné rozhodnutí zdejších orgánů k opuštění území; nenaučil se za tu dobu ani česky, tudíž integrace do zdejší společnosti nebyla zjištěna, stejně tak zde nemůže argumentovat pracovní činností, neboť bez legálního pobytu nemůže legálně pracovat či podnikat, ale přestože neustále porušuje zákony tohoto státu, dožaduje se toho, aby v ČR mohl dále zůstat s argumentací, že jeho manželka zde žije trvale a budou zde žít i studovat jejich dva synové (jejich starší dcery žijí ve Vietnamu).

Žalovaná se vyjádřila ke všem námitkám žalobce uvedeným v odvolání, žádnou z nich neshledala důvodnou, jak je zcela zřejmé z obsahu napadeného rozhodnutí shora citovaného. Dle názoru soudu žalobce neprokázal, že by žalovaná pochybila při vydání rozhodnutí, ani nebylo zjištěno pochybení správního orgánu v řízení předcházejícím, k němuž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti, přičemž jím podaná žaloba je víceméně obecně formulovaná, kdy sice namítá pochybení žalované, ale nijak nekonkretizuje, v čem pochybila tak, aby byl dán zákonný důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Ani soud neuznal žádnou shora uvedenou žalobní námitku důvodnou, proto žalobu zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., jelikož není důvodná (*výrok I. rozsudku*), když se plně ztotožnil se závěry žalované, na něž pro stručnost odkazuje, protože jsou známy všem účastníkům z napadeného rozhodnutí. Soud totiž nezjistil, že by žalovaná nezjišťovala okolnosti svědčící ve prospěch

žalobce, ale pouze v jeho neprospěch; pokud však žalobce neuvede rozhodné skutečnosti, ani neoznačí jakékoli důkazy na podporu svých tvrzení, nemůže se žalovaná k nim vyjádřit; nic konkrétního v tomto směru žalobce neuvedl ani v žalobě kromě obecného tvrzení. Totéž se týká i námitky ohledně nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, které dle soudu je přiměřené s ohledem na délku doby pobytu žalobce na území ČR bez právního důvodu a pokud byla jeho manželka schopna si zajistit povolení k pobytu za účelem podnikání před příjezdem do ČR, žalobce tak mohl nepochybně rovněž učinit a ne bezdůvodně spoléhat na to, že se zde jeho nelegální pobyt nějak vyřeší, na což nemá vliv ani povolený pobyt v ČR dalších členů rodiny. Správní orgány dostatečně posoudily i přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života, když rodina žalobce nežila celé roky společně, jak patrně shora, tedy ani do budoucna se nejedná o novou skutečnost, která nastane po opuštění území ČR žalobcem. Dostatečným způsobem je odůvodněno správními orgány i rozhodnutí ohledně délky doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR i EU, a tuto dobu soud rovněž považuje za přiměřenou ke všem zjištěným skutečnostem i s přihlédnutím k tomu, že ji lze stanovit až na 3 roky. Z těchto důvodů soud neshledal, že by ve svém souhrnu bylo napadené rozhodnutí nezákonné, jelikož bylo vydáno oprávněným správním orgánem, žalovaná v průběhu řízení postupovala řádně i v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech před či při vydání napadeného rozhodnutí a posoudila všechny rozhodné zjištěné okolnosti, tedy neporušila § 2, odst. 3 a 4, § 3 i § 8 ani jiné paragrafy správního řádu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2, 5 s.ř.s. tak, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšná žalovaná nepožadovala náhradu nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 1. října 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně